

nogen Mening om, hvorvidt Tallet bliver det ene eller det andet. Men efter det praktiske Kendskab, jeg har til en Mængde Mennesker omkring i Landet, vilde jeg være tilbøjelig til at mene, at det Tal, der kunde være Tale om, ligger langt under 16,000, selv om man tog alle med. Jeg skal indrømme, at tager man kun dem, der trænge, og sætter man som Grænse for Tilskuddet, hvad der hører som et vist Lavmaal til Livets Ophold, enten Tilskuddet bliver en Gang for alle eller aarlig, er vel Antallet af dem, der trænge, større end Antallet af dem, der ikke trænge, og da vil der jo nok kunne blive Tale om at yde Tilskud til ikke ganske faa Medborgere. Vi leve jo nu i et Aar, hvor vi pleje at jubilere, og ved saadanne Begivenheder som Trearskrigen har jeg da den Opfattelse, at den smukkeste Maade at jubilere paa var, om vi for Alvor tænkte paa dem, der have baaret de store Byrder den Gang, og det vilde ogsaa være en Spore for Fremtiden.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. C. Christensen): Der er stillet et Ændringsforslag til § 2 i det foreliggende Lovforslag, et Ændringsforslag, som, hvis det bliver vedtaget, vil bringe Paragraffen til at lyde saaledes: „Hædersgaven udgør for enhver et Hundrede Kroner og kan kun tildeles danske Undersaatter.“ Derved bortfalder jo den Indvending, der ved 1ste Behandling fremkom fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsen), en Indvending, som Forslagsstillerne allerede havde gjort sig selv, inden Forslaget blev forelagt, men som vi dog ikke toge til Følge ved Forelæggelsen, fordi vi troede, at det vilde volde Vanskeligheder over for Regeringen. Da Finansministeren imidlertid nu har erklæret ikke at kunne arbejde med paa Forslaget, er der jo ingen Grund for os til at tage dette Hensyn som tidligere, men snarere tage det Hensyn at se at gøre Forslaget saa godt, som vi selv ønske det, og saaledes som rent Princip lade det gaa videre. Jeg skal anbefale dette Forslag til Vedtagelse. Jeg maa dernæst med et Par Ord omtale de Ændringsforslag, der ere stillede af 4 ærede Medlemmer af Højre. Jeg vil da ganske kort sige, at jeg for mit Vedkommende slet ikke kan tilraade at vedtage dem. De ville, hvis de vedtages, i det væsentlige forandre Loven til en Forbedring af vor Invalideunderstøttelse, men vel at mærke kun for de Invalidere, vi have fra Krigen 1848—50, og de vilde endda kunne forvolde nogen Vanskelighed, hvis de skulde

praktiseres, som de ærede Forslagsstillere sikkert ville have dem forstaaet, nemlig at ogsaa saadanne, som have blødt for Fædrelandet, uden at være anerkendte som Invalidere, skulde have Understøttelse. Det er meget vanskeligt at faa dette afgjort. Naar en Mand melder sig med sin Anmeldelse til den højtærede Finansminister og paa staar, at han har været saaret eller kvæstet, men ikke kan bevise det, er det meget vanskeligt at faa det afgjort paa anden Maade end ved Invalidelovens Regler. Jeg kan derfor ikke se andet, end at det vilde blive en almindelig Understøttelse til Invaliderne. Nu skal jeg ikke have noget imod, at Invaliderne faa noget. Det forelagte Forslag gaar jo ud paa, at de ogsaa skulde have deres Hædersgave tillige med de andre, og saaledes ville de, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, faa 100 Kr.; men at man alene skulde holde sig til Invaliderne ved denne Lejlighed og skubbe andre ud, som have været med, ser jeg ingen Grund til, saa meget mere som vi i Virkeligheden i de senere Aar have gjort betydeligt for Invaliderne. Jeg ved godt, at der er mange Mennesker i Landet, der gaa med en stille Tanke i deres Indre om, at Invaliderne ere meget uheldig stillede her i Landet, men det er i Virkeligheden ikke Tilfældet. Fra Statens Side er der ydet betydelige Beløb, men Invaliderne kunne selvfølgelig være meget uheldig stillede alligevel, for saa vidt som det at være Invalid jo er en tung Skæbne, en Skæbne, der paa ingen Maade kan fuldt ud lindres ved Pengebeløb, det er sikkert nok. Jeg skal gøre opmærksom paa, at vi ifølge vor Invalidelovgivning have vore Invalidere delte i 3 Klasser. 1ste Klasse faar nu, siden vi fik Loven i Fjor, et Beløb paa mellem 550 og 875 Kr., 2den Klasse mellem 250 og 550 Kr. og 3dje Klasse op til 337 Kr. 66 Øre. Det, man vil gøre her, er, at man vil give disse Invalidere 250 Kr. mere, altsaa den første Klasse Invalidere kommer op til 1,125 Kr. i Aar. Dette er et betydeligt Beløb, men jeg skulde ikke i og for sig have noget imod, at de i et enkelt Aar fik et saadant Beløb; hvad jeg derimod har meget imod, er, at man vil indskrænke Lovforslaget alene paa denne Maade. Jeg tror, at Statskassen vil have fuldkommen Raad til at ofre det Beløb, som der her er Tale om at give til samtlige Deltagere i Kampene 1848—50, og jeg synes ikke, der er nogen væsentlig Grund til ved denne Lejlighed at vise sig saa karrig, kan man næsten sige, som man vil vise sig fra Højres Side. Der er af de ærede Medlemmer, der have haft Ordet,